

Arrest

nr. 186 743 van 12 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2017 met refertenummer 67038.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN STEENHAUDT *loco* advocaat E. PRAET en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun te zijn, en afkomstig te zijn van het dorp Hadda Akhondzada (district Behsud, provincie Nangarhar). U bracht uw kindertijd door in Pakistan, waar u verbleef en school liep tot 2004.

In 2009 reisde u met uw broers naar Griekenland, maar u keerde na ongeveer een jaar terug naar Afghanistan. U baatte tot uw vertrek samen met uw vader een winkel uit, en u volgde verschillende cursussen Engels in Jalalabad.

De winkel die u uitbaatte werd gefrequentieerd door Afghaanse en ook buitenlandse soldaten, die u te woord kon staan omdat u Engels spreekt. Op 25 september 2015, nadat er aan een brug nabij uw winkel explosieven werden ontdekt en onschadelijk gemaakt door de overheid, kwamen taliban naar uw winkel, waar toen enkel uw vader aanwezig was. Ze zeiden tegen hem dat ze u ervan verdachten informatie over hen aan de overheid door te geven, beschouwden u als een verrader, en veroordeelden u ter dood. Toen uw vader u hiervan op de hoogte bracht, dook u onder bij een vriend van uw vader in Jalalabad. Twee dagen later ontving uw vader via de imam een dreigbrief waarin stond dat u gedood moest worden, en dat u geseind bent bij de andere taliban. Na de ontvangst van de brief, zijn taliban bij uw vader langsgelopen en hebben ze hem geslagen.

U bleef een week ondergedoken in Jalalabad, en verbleef vervolgens een maand op verschillende plaatsen in Afghanistan. Daarna heeft uw vader een mensensmokkelaar aangesproken, en bent u met het vliegtuig naar Iran gereisd, en dan verder naar België. U bent op 21 november 2015 vertrokken uit Afghanistan met uw eigen paspoort met daarin een visum voor Iran, op 12 december 2015 aangekomen in België, en hebt op 16 december 2015 een asielaanvraag ingediend.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat de taliban u zullen vinden en doden. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, en daarom vraagt u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus. U verklaarde echter uw paspoort niet meer te kunnen vinden.

Om uw relaas te staven legt u de volgende documenten voor: de taskara's van u en uw gezinsleden (vijf originelen en één kopie), een verkiezingskaart, een dreigbrief, de geboorteakten van uw kinderen (drie originelen en één kopie), vier scholingsattesten, een aantal foto's, een kopie van een brief van uw dorpsoudsten, enkele kopieën van de identiteitsbewijzen van uw schoonfamilie, en enkele kopieën uit uw paspoort.

De persoon van wie u beweert de schoonbroer te zijn (broer van uw vrouw) heeft op 22 april 2014 een asielaanvraag ingediend (O.V.(...)) en heeft op 2 juni 2014 de subsidiaire beschermingsstatus verkregen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie heft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U bent er doorheen uw verklaringen niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u problemen heeft met de taliban. Uw verklaringen bevatten namelijk te veel toevoegingen en toevalligheden om zonder meer voor waar te kunnen worden genomen, en er zijn redenen om aan te nemen dat de dreigbrief die u voorlegt niet authentiek is. Bovendien ondermijnen uw verklaringen omtrent uw paspoort uw algemene geloofwaardigheid.

In de eerste plaats is er zo het feit dat de door u voorgelegde dreigbrief, waarvan u zegt dat die is afgegeven op 27 september 2015 (CGVS p. 20), melding maakt van Mullah Mohammad Omar als "leider van de gelovigen" (vertaling document 4) terwijl Mohammed Omar al in 2013 overleden was, en de taliban zijn dood hebben bekendgemaakt op 30 juli 2015, en zijn opvolger aanduiden als Mullah Akhtar Mansour (zie stukken bijgevoegd aan het dossier), dus bijna twee volle maanden voor u deze brief mocht ontvangen. Deze brief is voor het overige ook niet gedateerd of ondertekent door een talibancommandant, wat verder doet twifelen aan de echtheid. Omdat u verklaart dat het de ontvangst van deze brief was die u op de vlucht deed slaan (vragenlijst CGVS dd. 23 maart 2016, puntje 3.5), raakt dit element aan de geloofwaardigheid van uw hele asielrelaas.

Het is ten tweede opvallend dat uw contacten met buitenlanders en regeringstroepen een prominente rol spelen in uw verklaringen voor het CGVS (CGVS p.19, 20), terwijl u hiervan geen enkele melding maakte bij uw interview voor de DVZ (vragenlijst CGVS dd. 23 maart 2016, puntje 3.5.).

Het zouden nochtans deze contacten zijn die u tot doelwit van de taliban maakten (CGVS p. 19, 20, 21), dus niet onbelangrijk voor uw relaas. Er werd u ook gewezen op het feit dat u dit element niet eerder had vernoemd, bij het bespreken van de dreigbrief, waarna u antwoorde dat de taliban dit nog voor het ontvangen van de dreigbrief aan uw vader hadden gezegd en hem toen hadden geslagen (CGVS p. 20). Even later stelt u echter dat uw vader pas na het ontvangen van de dreigbrief in elkaar geslagen werd (CGVS p. 21). Wat er ook van zij, er wordt geen melding van gemaakt in de door u voorgelegde dreigbrief, waarin enkel sprake is van onthullingen aan de regering (zie vertaling van stuk 4), terwijl u dit nochtans wel voorhoudt (CGVS p. 20). Dit element komt daarom over als een latere toevoeging om uw verhaal sterker te proberen maken. Het is op zich ook niet aannemelijk dat elke winkelier of andere persoon die zijdelings met (buitenlandse) militairen in contact komt, door de taliban zou worden gevisieerd en met de dood worden bedreigd.

Ten derde zijn er uw verklaringen over de bedreigingen door de taliban voorafgaande aan de dreigbrief. Er is supra al gewezen op de tegenstrijdige verklaringen over wanneer uw vader in elkaar geslagen zou zijn, maar uw verklaring is los daarvan ook merkwaardig te noemen. Over de omgeving van uw winkel verklaarde u dat deze lag aan een brug, en dat er tegenover u een moskee en een markt waren, en lege gronden waar cricket gespeeld werd (CGVS p. 12). Ook stelde u dat u normaal gezien de winkel openhield in de namiddag (CGVS p. 11). Maar net op het moment dat de taliban een eerste keer langskwamen, in de namiddag, was u uitzonderlijk cricket aan het spelen op het nabijgelegen cricketveld (CGVS p. 20, 21). Bovendien bleek het veld waarop u speelde zodanig groot dat ze u daar niet opmerkten (CGVS p. 21), waardoor ze u misliepen. Dit komt allemaal wel heel toevallig over, wat eerder de indruk wekt dat u eerder afstand wil creëren tussen uzelf en het vermeende incident, zodat u daarover geen details zou moeten geven.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt daarenboven ook ondermijnd doordat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw paspoort. In eerste instantie verklaart u dat uw paspoort vergeten te zijn bij een vriend (verklaring DVZ dd. 23 maart 2016, afdeling 24), wat u tijdens het gehoor voor het CGVS ontkende (CGVS p. 3); u stelde toen dat u het paspoort niet meer had omdat het papier weggerot zou zijn, of omdat een vriend van u het bij het oud papier had gezet (CGVS p. 2, 16, 17). Gevraagd of u kopieën had van het paspoort, antwoordde u ontkennend (CGVS p. 22). Enkele dagen later slaagde u er echter toch in om enkele kopieën van uw paspoort op te sturen (zie stuk 9). Uw algemene geloofwaardigheid komt zeer in het gedrang door deze uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen. Volledigheidshalve merkt het CGVS daarbij op dat de stempels in uw paspoort niet helemaal leesbaar zijn en dus de bewijswaarde van deze kopieën beperkt is. Wat wel leesbaar is, is de geldigheid van het Iraans visum. Daaruit blijkt dat het Iraans visum geldig is van 12 november 2015. Dat u dan nog tot 21 november 2015 in Afghanistan zou hebben verbleven, alwaar u van verklaarde actief te worden gezocht, terwijl u over een geldig paspoort en visum beschikte om het land te verlaten, komt niet aannemelijk over. De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt aldus verder ondermijnd.

De neergelegde stukken vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan, allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of door ze te laten namaken. Daarenboven is er supra al op gewezen dat er ernstige redenen zijn om te twijfelen aan de echtheid van de door u voorgelegde dreigbrief die uw relaas daarom eerder minder dan meer geloofwaardig maken.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 3 oktober 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul dat tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat bepaalde buitenwijken van de stad in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar liggen. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Wat betreft de mogelijkheden van u en uw bredere familie om in uw levensonderhoud te voorzien, stelt het CGVS vast dat u een gezonde man van beroepsleeftijd bent, het Pashtou machtig, dat u kan lezen en schrijven (CGVS p. 10, 11), u enige kennis van het Engels bezit (CGVS p. 5, 11 CGVS), en initiatiefrijk en zelfredzaam genoeg bent om tot tweemaal toe de illegale reis van Afghanistan naar Europa te maken (CGVS p. 4 – 6). Ook geeft u aan sinds 2004 gewerkt te hebben in de winkel van uw vader (CGVS p. 11), waardoor u als een ervaren verkoper beschouwd mag worden. Omdat bovendien aan uw relaas en de bijhorende gedwongen sluiting van deze winkel geen geloof gehecht kan worden, kan er van worden uit gegaan dat deze winkel nog steeds eigendom is van uw familie (CGVS p. 11) en tot op heden draaiende blijft. Ook hebt u verschillende familieleden in Europa, broers en een schoonbroer, waarmee u nog minstens sporadisch contact onderhoudt (CGVS p. 4, 8, 9), en waarvan verwacht kan worden dat zij uw wijde familie ondersteunen door het opsturen van geld. Uit het feit dat u genoeg middelen tot uw beschikking had om op eigen kosten tot in Griekenland, dan terug naar Afghanistan, dan naar België te reizen (CGVS p. 4 – 6, 17), blijkt ook een zekere kapitaalkrachtigheid. Deze elementen duiden erop dat u in staat zou moeten zijn om in Jalalabad in uw levensonderhoud te kunnen voorzien.

Bovendien zijn er ook aanwijzingen dat u beschikt over een sociaal netwerk in de stad en er ook een zekere bekendheid mee heeft. U gaf zelf aan dat u cursussen Engels en kaligrafie volgde in Jalalabad voor de duur van enkele maanden (CGVS p. 5), en dat uw vader een vriend heeft in Jalalabad met een warenhuis en een winkel (CGVS p. 18), wat op zich niet ongeloofwaardig is ondanks de ongeloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas. Bovendien zijn er ook aanwijzingen op verschillende facebookprofielen die wijzen in de richting van een sociaal netwerk in Jalalabad: uw vrienden A.(...) A.(...) en S.(...) K.(...) (zie nota's bij document 8, s) en aa)) geven aan te wonen en/of school gelopen te hebben aldaar, en het profiel van uw jongste kind, gelinkt aan een door u opgegeven telefoonnummer (CGVS p. 10), kent ook vrienden die wonen en studeerden in Jalalabad (zie stukken toegevoegd aan het dossier), vrienden van de familie dus. Uw familie is met andere woorden geen vreemde aan deze stad.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van *“het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsele”* en van *“het algemeen zorgvuldigheidsbeginsele”*. Verzoeker stelt tevens dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening dient te houden met de formele motiveringsplicht, *“die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 19/07/1991 en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet”*.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Uit de bewoordingen van het tweede middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie heft of een reële risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U bent er doorheen uw verklaringen niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u problemen heeft met de taliban. Uw verklaringen bevatten namelijk te veel toevoegingen en toevalligheden om zonder meer voor waar te kunnen worden genomen, en er zijn redenen om aan te nemen dat de dreigbrief die u voorlegt niet authentiek is. Bovendien ondermijnen uw verklaringen omtrent uw paspoort uw algemene geloofwaardigheid.

In de eerste plaats is er zo het feit dat de door u voorgelegde dreigbrief, waarvan u zegt dat die is afgegeven op 27 september 2015 (CGVS p. 20), melding maakt van Mullah Mohammad Omar als "leider van de gelovigen" (vertaling document 4) terwijl Mohammed Omar al in 2013 overleden was, en de taliban zijn dood hebben bekendgemaakt op 30 juli 2015, en zijn opvolger aanduiden als Mullah Akhtar Mansour (zie stukken bijgevoegd aan het dossier), dus bijna twee volle maanden voor u deze brief mocht ontvangen. Deze brief is voor het overige ook niet gedateerd of ondertekent door een talibancommandant, wat verder doet twifelen aan de echtheid. Omdat u verklaart dat het de ontvangst van deze brief was die u op de vlucht deed slaan (vragenlijst CGVS dd. 23 maart 2016, puntje 3.5), raakt dit element aan de geloofwaardigheid van uw hele asielrelaas.

Het is ten tweede opvallend dat uw contacten met buitenlanders en regeringstroepen een prominente rol spelen in uw verklaringen voor het CGVS (CGVS p.19, 20), terwijl u hiervan geen enkele melding maakte bij uw interview voor de DVZ (vragenlijst CGVS dd. 23 maart 2016, puntje 3.5.). Het zouden nochtans deze contacten zijn die u tot doelwit van de taliban maakten (CGVS p. 19, 20, 21), dus niet onbelangrijk voor uw relaas. Er werd u ook gewezen op het feit dat u dit element niet eerder had vermeld, bij het bespreken van de dreigbrief, waarna u antwoorde dat de taliban dit nog voor het ontvangen van de dreigbrief aan uw vader hadden gezegd en hem toen hadden geslagen (CGVS p. 20). Even later stelt u echter dat uw vader pas na het ontvangen van de dreigbrief in elkaar geslagen werd (CGVS p. 21). Wat er ook van zij, er wordt geen melding van gemaakt in de door u voorgelegde dreigbrief, waarin enkel sprake is van onthullingen aan de regering (zie vertaling van stuk 4), terwijl u dit nochtans wel voorhoudt (CGVS p. 20). Dit element komt daarom over als een latere toevoeging om uw verhaal sterker te proberen maken. Het is op zich ook niet aannemelijk dat elke winkelier of andere persoon die zijdelings met (buitenlandse) militairen in contact komt, door de taliban zou worden geviséerd en met de dood worden bedreigd.

Ten derde zijn er uw verklaringen over de bedreigingen door de taliban voorafgaande aan de dreigbrief. Er is supra al gewezen op de tegenstrijdige verklaringen over wanneer uw vader in elkaar geslagen zou zijn, maar uw verklaring is los daarvan ook merkwaardig te noemen. Over de omgeving van uw winkel verklaarde u dat deze lag aan een brug, en dat er tegenover u een moskee en een markt waren, en lege gronden waar cricket gespeeld werd (CGVS p. 12). Ook stelde u dat u normaal gezien de winkel openhield in de namiddag (CGVS p. 11). Maar net op het moment dat de taliban een eerste keer langskwamen, in de namiddag, was u (...) cricket aan het spelen op het nabijgelegen cricketveld (CGVS p. 20, 21). Bovendien bleek het veld waarop u speelde zodanig groot dat ze u daar niet opmerkten (CGVS p. 21), waardoor ze u misliepen. Dit komt allemaal wel heel toevallig over, wat eerder de indruk wekt dat u eerder afstand wil creëren tussen uzelf en het vermeende incident, zodat u daarover geen details zou moeten geven.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt daarenboven ook ondermijnd doordat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw paspoort. In eerste instantie verklaart u dat uw paspoort vergeten te zijn bij een vriend (verklaring DVZ dd. 23 maart 2016, afdeling 24), wat u tijdens het gehoor voor het CGVS ontkende (CGVS p. 3); u stelde toen dat u het paspoort niet meer had omdat het papier weggerot zou zijn, of omdat een vriend van u het bij het oud papier had gezet (CGVS p. 2, 16, 17). Gevraagd of u kopieën had van het paspoort, antwoordde u ontkennend (CGVS p. 22). Enkele dagen later slaagde u er echter toch in om enkele kopieën van uw paspoort op te sturen (zie stuk 9). Uw algemene geloofwaardigheid komt zeer in het gedrang door deze uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen. Volledigheidshalve merkt het CGVS daarbij op dat de stempels in uw paspoort niet helemaal leesbaar zijn en dus de bewijswaarde van deze kopieën beperkt is. Wat wel leesbaar is, is de geldigheid van het Iraans visum. Daaruit blijkt dat het Iraans visum geldig is van 12 november 2015. Dat u dan nog tot 21 november 2015 in Afghanistan zou hebben verbleven, alwaar u van verklaarde actief te worden gezocht, terwijl u over een geldig paspoort en visum beschikte om het land te verlaten, komt niet aannemelijk over. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt aldus verder ondermijnd.

De neergelegde stukken vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen document niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan, allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of door ze te laten namaken. Daarenboven is er supra al op gewezen dat er ernstige redenen zijn om te twifelen aan de echtheid van de door u voorgelegde dreigbrief die uw relaas daarom eerder minder dan meer geloofwaardig maken.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. (...)".

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Aangaande de dreigbrief die de imam van de moskee op 27 september 2015 overhandigde aan de vader van verzoeker stelt verzoeker dat het niet ongevoel is dat in de naam van een overleden leider bevelen worden gegeven. Als voorbeeld hiervan voegt verzoeker andere dreigbrieven die ook gedateerd werden na het overlijden van Mullah Mohammad Omar en waarin ook nog zijn naam wordt gebruikt (stukken 8.1-8.14 bij het verzoekschrift). Verzoeker verwijst tevens naar een filmpje getiteld "*Bond of Nation with the Mukahideen*", dat op 2 december 2016 zou zijn gepost door de taliban en waarin een audiobericht wordt gebruikt van een reeds overleden talibanleider. Verder merkt verzoeker op dat er wel degelijk een handtekening op de dreigbrief staat en betwist hij dat het feit dat de dreigbrief niet gedateerd is afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid ervan. In dit verband wijst verzoeker erop dat zes van de veertien dreigbrieven waarnaar hoger reeds verwezen werd evenmin gedateerd zijn en meent hij dit vanuit sociologisch perspectief te kunnen duiden.

Verzoekers stelling dat de taliban wel vaker dreigbrieven opstellen in naam van een leider die reeds overleden is, is een loze bewering die verzoeker niet staft aan de hand van objectieve elementen. De bij het verzoekschrift gevoegde dreigbrieven die verzoeker bij kennissen zou hebben opgevraagd blijken niet te zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het filmpje van de taliban blijkt niet meer beschikbaar te zijn op de website YouTube.com, zoals aangegeven door verzoeker zodat hetgeen verzoeker desbetreffend in zijn verzoekschrift aanvoert niet kan worden geverifieerd. Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat het gebruik van een audiobericht van een overleden leider in een videoboodschap niet vergelijkbaar is met het gebruik van de naam van een overleden leider in de hoofding van een dreigbrief. Verzoekers opmerking dat er duidelijk een handtekening op de door hem ontvangen dreigbrief aanwezig is, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de dreigbrief blijkens de vertaling niet ondertekend werd door een talibancommandant. Zowel uit de vertaling die aanwezig is in het administratief dossier als de vertaling die door verzoeker wordt bijgebracht middels onderhavig verzoekschrift blijkt louter dat het document ondertekend werd door een "*verantwoordelijke*", doch wordt geen specifieke identiteit weergegeven.

In de mate dat verzoeker verwijst naar voormelde dreigbrieven gericht aan kennissen teneinde aan te tonen dat dreigbrieven van de taliban nu eens wel en dan weer niet worden gedateerd, ondersteunt hij zijn blote bewering niet met objectieve elementen. Het betreft overigens louter fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot een algemeen betoog over de administratieve toestand ter plekke en de theorie van de socioloog Weber over bureaucratie, wat bezwaarlijk kan volstaan om de concrete en pertinente vaststellingen aangaande vorm en inhoud van de *in casu* voorgelegde dreigbrief te verklaren dan wel te verschonen. Tot slot staft verzoeker zijn stelling dat er binnen de taliban een grote ongeletterdheid is en dat uit onderzoek gebleken is dat zij zomaar mensen op straat dwingen om dreigbrieven te schrijven op geen enkele wijze, zodat ook dit niet meer dan een blote bewering is die de relevante vaststellingen van de bestreden beslissing onverlet laat.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

Waar de contacten met buitenlandse militairen en regeringstroepen blijken verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een cruciaal aspect van zijn asielrelaas vormen – zij zouden de reden zijn waarom verzoeker er door de taliban van werd verdacht hun plan om de brug op te blazen aan de overheid te hebben verklikt –, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hiervan geen melding heeft gemaakt bij de Dienst vreemdelingenzaken, waar hem nochtans gevraagd werd een overzicht te geven van de feiten die hadden geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst (stuk 6, gehoorverslag, p. 19-21; stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5). In zoverre verzoeker aanvoert dat de elementen van zijn relaas niet uitvoerig dienen te worden besproken bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken, gaat hij eraan voorbij dat het hier een kernelement betreft dat hij in het geheel niet heeft vermeld. Dat verzoeker louter vermoedt dat de taliban hem viseerden omwille van zijn contacten met buitenlanders en het Afghaanse leger, maar hij dit niet zeker weet, biedt geen verschoning voor zijn nalaten dit vermoeden reeds aan het begin van zijn asielprocedure kenbaar te maken wanneer hem de gelegenheid daartoe wordt geboden.

Blijft bovendien de vaststelling dat verzoeker geen afdoende verklaring geeft waarom uitgerekend hij er door de taliban van zou worden verdacht informatie te hebben doorgespeeld die zou hebben geleid tot de ontdekking van explosieven onder de brug. Verzoeker verklaarde immers dat de brug al meermaals werd gevisieerd, en al een paar keer werd opgeblazen (stuk 6, gehoorverslag, p. 19, 20). Er kan dus redelijkerwijze van uit worden gegaan dat de brug in kwestie intussen reeds bij de overheid geseind stond als potentieel doelwit voor toekomstige terreuracties en dat de autoriteiten ten aanzien van deze brug een verhoogde waakzaamheid in acht namen, in welke context het belang van eventuele tips van burgers moet worden gerelativeerd. Bovendien is het niet duidelijk op basis van welke concrete aanwijzingen verzoeker in het vizier zou zijn gekomen van de taliban. Verzoeker komt niet verder dan dat de taliban ervan op de hoogte waren dat hij in zijn winkel bezoek kreeg van Afghaanse en buitenlandse soldaten. Echter verzoeker verklaarde dat zowel de Afghanen als de buitenlanders ook andere winkels binnengingen (stuk 6, gehoorverslag, p. 19, 20). In zoverre hij aanvoert dat hij, gelet op zijn talenkennis, vaak de enige was die de buitenlanders te woord kon staan, dient te worden vastgesteld dat de buitenlanders in verzoekers spontane asielrelaas geen rol speelden in de ontdekking van de explosieven. Verzoeker verklaarde immers als volgt: *“(…) Er zijn explosieven ontdekt door de overheidssoldaten. Op een gelegenheid zouden die soldaten bij mij in de winkel gekomen zijn waar ze drank kochten, en met mij spraken en lachten. Daarom werd ik door de Taliban ook gevisieerd omdat ze mij beschuldigde van informatie over hen doorgegeven te hebben. Ze zagen mij als een verrader en daarom werd ik ook door hen veroordeeld om gedood te worden. (…)”* (stuk 6, gehoorverslag, p. 19). De Raad acht het net zo min als de verwerende partij aannemelijk dat elke winkelier of andere persoon die zijdelings met (buitenlandse) militairen in contact komt, door de taliban zou worden gevisieerd en met de dood worden bedreigd.

Waar verzoeker de tegenstrijdigheid wat betreft het moment waarop zijn vader door de taliban zou zijn geslagen wijt aan een foutieve weergave van zijn verklaringen in het gehoorverslag, staft hij deze blote bewering op geen enkele wijze. De gevoegde doktersbriefjes (stuk 10 bij het verzoekschrift), die volgens verzoeker moeten aantonen dat zijn vader meermaals door de taliban werd geslagen sinds ontvangst van de dreigbrief, zijn geen originele documenten maar slechts fotokopieën. Aan gemakkelijk door knippen en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Deze doktersbriefjes vertonen bovendien geen enkele band met verzoekers asielrelaas, in de mate dat daaruit niet kan worden afgeleid naar aanleiding van welk bij verzoekers vader vastgesteld letsel of aandoening de vermelde geneesmiddelen werden voorgeschreven, laat staan dat zij aantonen dat verzoekers vader als gevolg van slagen door de taliban een bezoek bracht aan de dokter.

Verzoeker meent dat uit de door hem afgelegde verklaringen duidelijk blijkt dat hij elke vrijdagmiddag cricket ging spelen en bijgevolg niet aanwezig was in de winkel. Dat hij niet aanwezig was op vrijdagmiddag, het tijdstip waarop de taliban hem een eerste maal kwamen zoeken, is volgens hem dan ook geen verzonnen toevalligheid, maar wel een logisch gevolg van het feit dat het weekend was. Indien verzoeker wekelijks op vrijdagmiddag cricket ging spelen, mag het echter verbazen dat de taliban hem uitgerekend op dat ogenblik kwamen zoeken, wetende dat er die middag cricket zou worden gespeeld en de kans om verzoeker in de winkel aan te treffen klein zou zijn. De door verzoeker gevoegde privéfoto's en satellietfoto met aanduiding van het cricketveld (stukken 4-6 bij het verzoekschrift) tonen niet aan dat er op deze plaats effectief een cricketveld aanwezig is, noch dat verzoeker daar op die bewuste vrijdagmiddag cricket aan het spelen was.

De Raad wijst erop dat verzoekers verklaringen omtrent de gebeurtenissen van 25 september 2015, de dag waarop de taliban verzoeker een eerste maal kwamen opzoeken, niet geheel stroken met de weergave van de feiten in het verzoekschrift. Volgens het verzoekschrift zouden de taliban aan verzoekers vader hebben gemeld dat verzoeker zich 's avonds naar een plaats in de buurt moest begeven, waar hij zou worden opgepikt om naar de lokale talibanleider te worden gebracht. Verzoeker zou zijn ingelicht over het bezoek van de taliban en daarop naar de winkel van een vriend van zijn vader in Jalalabad zijn gegaan om zich daar te verstoppen. Verzoekers vader zou in zijn plaats naar de lokale talibanleider zijn gegaan en daar van de taliban hebben vernomen hebben dat verzoeker ervan werd verdacht informatie over de explosieven onder de brug te hebben gelekt (zie verzoekschrift, p. 3). Echter, volgens de versie gegeven tijdens het gehoor werd verzoekers vader reeds in de winkel door de taliban ingelicht over de reden waarom verzoeker door hen werd gezocht en zou hij hen slechts hebben gezegd dat hij de boodschap van de taliban aan verzoeker zou doorgeven en dat verzoeker zo snel mogelijk naar hen toe zou gaan. Dat verzoeker zou zijn opgedragen om dezelfde dag nog op een welbepaalde plaats en tijdstip aanwezig te zijn om naar de lokale leider te worden gebracht, maar dat verzoekers vader in zijn plaats zou zijn gegaan, heeft verzoeker tijdens zijn gehoor niet vermeld (stuk 6, gehoorverslag, p. 20, 21). Dergelijke uiteenlopende verklaringen met betrekking tot gebeurtenissen die de kern uitmaken van verzoekers asielschik doen in ernstige mate afbreuk aan verzoekers algemene geloofwaardigheid.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker ook over het verlies van zijn paspoort tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Waar verzoeker in eerste instantie verklaarde dat hij zijn paspoort vergeten was bij een vriend in België (stuk 13, verklaring DVZ, punt 24), verklaarde hij later dat het versleten geraakte onderweg waardoor het is weggerot of door vrienden met het oud papier werd weggegooid (stuk 6, gehoorverslag, p. 2, 16, 17). Gevraagd of hij nog kopieën had van zijn paspoort, antwoordde verzoeker ontkennend (*ibidem*, p. 22), om enkele dagen na zijn gehoor toch enkele fotokopieën van zijn paspoort op te sturen. Verzoeker tracht middels volgend betoog zijn verklaringen met elkaar in overeenstemming te brengen:

"(...) Tijdens de vlucht naar Europa is het paspoort volledig nat geworden, waardoor het grotendeels onleesbaar was geworden. Omdat Verzoeker dacht dat dit daarom niet meer kon gebruikt worden als bewijsmateriaal had hij het niet meegebracht voor de vragenlijst die werd afgenomen op 23 maart 2016. Later in het opvangcentrum waar Verzoeker verbleef, heeft hij zijn rugzak waarin al zijn documenten zich bevonden afgegeven aan een assistent met de vraag alles te kopiëren. Hij kreeg alle kopieën terug in een mapje. In augustus gaf hij dit mapje aan G.(...) B.(...), een vrijwilligster in het centrum die Verzoeker in deze zaak op verschillende momenten heeft geholpen. Ze is zijn leerkracht Nederlands in het opvangcentrum, en is bijgesprongen om zijn administratie te ordenen. In dit kader stopte ze alle documenten in een ringmap. Hoewel zij een zicht had op de documenten in het Nederlands, was zij vanzelfsprekend niet op de hoogte van de documenten in Pashtoe die zich in de map bevonden.

Ondertussen heeft de kamergenoot en vriend van Verzoeker in het opvangcentrum, het paspoort weggesmeten, volgens hem aangezien dit nat, versleten, en toch moeilijk leesbaar was. De kamergenoot heeft echter psychische problemen waarvoor hij in behandeling is en wel vaker onverklaarbare handelingen onderneemt. Verzoeker kwam dit pas later te weten maar zag hiervan de ernst niet onmiddellijk in omdat het paspoort toch heel moeilijk leesbaar was.

De map met kopieën werd bewaard bij mevrouw G.(...) B.(...). Deze map hoefde niet gebruikt te worden omdat Verzoeker steeds zijn originelen met zich mee nam, zo ook naar het uiteindelijke Gehoor voor het CGVS. Na dit Gehoor, waarin de vraag werd gesteld bijkomende informatie te verzamelen (zie bijvoorbeeld pagina 4 van het gehoorverslag van 14 oktober 2016 (stuk 11)), bekeek Verzoeker samen met mevrouw B.(...) ook deze map met kopieën nogmaals en treft hierin een kopie aan van zijn weggesmeten paspoort. De assistent had dus blijkbaar niet enkel de losse documenten gekopieerd maar ook het paspoort. (...)"

De Raad stelt vast dat deze verklaring bijzonder gekunsteld voorkomt en dat verzoeker zijn beweringen geenszins staakt. Indien verzoeker daadwerkelijk van oordeel was dat zijn paspoort ten gevolge van de schade die het opgelopen had onderweg niet meer kon dienen als bewijsmateriaal in het kader van zijn asielschik, kan worden verwacht dat hij dit zou hebben gemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken toen hem naar zijn paspoort werd gevraagd, *quod non*.

Waar verzoeker kritiek uit op het verloop van het gehoor en het hem verbaast dat het gehele deel in verband met de terugkeer vanuit Griekenland naar Afghanistan in 2009 niet wordt vermeld in de bestreden beslissing terwijl dit tijdens het gehoor van belang werd geacht door de dossierbehandelaar en hij zich nu de vraag stelt of deze verkeerde focus het gevolg van gebrek aan ervaring is door de dossierbehandelaar, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker pas voor het eerst in het verzoekschrift een opmerking over het verloop van het gehoor maakt.

Toen zowel verzoeker als zijn raadsman aan het einde van het gehoor de kans werd geboden om zaken toe te voegen, heeft geen van beiden opgemerkt dat de focus verkeerd lag of dat de feiten die ten grondslag liggen aan de asielaanvraag niet voldoende uitgebreid aan bod waren gekomen (stuk 6, gehoorverslag, p. 23). Overigens blijkt geenszins uit het gehoorverslag dat verzoeker uit het lood geslagen en zenuwachtig was waardoor hij niet meer in staat was om coherente en duidelijke verklaringen af te leggen.

Verzoeker meent tevens dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, maar laat na *in concreto* toe te lichten welke persoonlijke omstandigheden van aard zijn een ander licht te werpen op de vaststellingen van de bestreden beslissing. Verzoeker laat tevens na te preciseren welke uitspraken mogelijks niet geheel correct zouden zijn opgenomen in het gehoorverslag of welke uitspraken, zoals zij blijken uit het gehoorverslag, mogelijks in een verkeerde context worden begrepen. Het gehoorverslag werd opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van verzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoekers kritiek dat hij niet mag worden afgestraft op het niet kunnen geven van exacte data, plaatsen en dergelijke heeft geen uitstaans met de motivering van de bestreden beslissing *in casu*, waarin verzoeker nergens een gebrek aan kennis van welbepaalde data of plaatsen wordt verweten.

Verzoeker stelt dat hij naar aanleiding van zijn gehoor bij de mensen in zijn dorp om hulp heeft gevraagd om de waarachtigheid van zijn verhaal te staven. Hierop zou hij vanwege de dorpsoudsten een brief hebben ontvangen waarin zij bevestigen dat verzoeker beschuldigd werd van spionage tegen de taliban en ter dood veroordeeld werd (stuk 9 bij het verzoekschrift). Het betreft eveneens een fotokopie. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend. Nog daargelaten het duidelijk gesolliciteerde karakter van deze brief, wijst de Raad verzoeker erop dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. Waar verzoeker stelt dat er *in casu* geen elementen zijn die erop wijzen dat hij valse of vervalste documenten heeft voorgelegd, dient hij erop te worden gewezen dat hij in zijn verzoekschrift geen afbreuk doet aan de concrete vaststellingen omtrent de waarachtigheid van de dreigbrief die hem ertoe zou hebben aangezet zijn land van herkomst te ontvluchten.

Nog daargelaten de vaststelling dat voormelde brief van de dorpsoudsten verzoekers asielrelaas niet kan staven, brengt verzoeker geen enkel begin van bewijs aan voor zijn bewering dat zijn oom na het regelen van deze brief in november 2016 in koelen bloede op straat zou zijn vermoord.

Verzoeker voegt een aantal medische attesten waarin door dokters zou zijn vastgesteld dat hij waarschijnlijk aan traumatische psychosomatische pijnen lijdt (stuk 12 bij het verzoekschrift). Uit deze attesten kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoeker een trauma heeft opgelopen als gevolg van gebeurtenissen die zich in zijn land van herkomst hebben voorgedaan voor of na zijn vertrek. In het verslag van neuroloog Dr. M. V. U. van 17 juni 2016 kan worden gelezen dat deze geen afdoende (neurologische) verklaring heeft voor verzoekers pijnklachten. In het laatste verslag van orthopedist Dr. F. D. van 17 augustus 2016 wordt enkel de vraag gesteld of er een psychosomatische component speelt. In het meest recente medisch attest van 19 december 2016 stelt dokter R. D. B. vast dat verzoeker wegens hoge stresssituaties lichamelijke problemen begint te vertonen waarvoor een medicamenteuze behandeling aangewezen is. Omtrent de mogelijke oorzaken van deze stress – die van velerlei aard kunnen zijn – wordt in dit attest evenwel niets gesteld. Een medisch attest kan overigens geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn fysieke of mentale letsels opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Uit de neergelegde medische attesten blijkt echter dat de oorsprong van verzoekers medische klachten niet kan geobjectiveerd worden.

De door verzoeker gevoegde foto's van zijn winkel en van de kleine moskee die zich daar schuin tegenover bevindt (stukken 2 en 3 bij het verzoekschrift) en de filmpjes met beelden van verzoekers straat, de kleine moskee en de grote moskee Akhond Zada Sahib ondersteunen zijn asielrelaas op geen enkele wijze. Nog daargelaten het feit dat dit beeldmateriaal niet de minste garantie biedt dat het daadwerkelijk in verzoekers dorp werd gemaakt, staat het bestaan van de verschillende locaties uit verzoekers asielrelaas op zich niet ter discussie. Uit de beelden kan niet worden afgeleid door wie, wanneer en in welke omstandigheden de tekst op de muur van de kleine moskee werd aangebracht. Noch deze tekst, noch de commentaar die in bepaalde filmpjes te horen is, gaat gepaard met een vooreensluitend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, en kan derhalve niet in overweging worden genomen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat verzoeker derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de autoriteiten van zijn land van herkomst niet in staat zijn om bescherming te bieden en hij evenmin over een intern vluchtalternatief beschikt om aan vervolging door de taliban te ontkomen, is zijn betoog niet dienstig.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Inzake de bereikbaarheid van en veiligheid in voormeld vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"(...) Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 3 oktober 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul dat tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat bepaalde buitenwijken van de stad in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar liggen. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisereerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. (...)".

De verwerende partij voegt bij haar verweernota van 2 februari 2017 een kopie van de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 14 december 2016, waaruit blijkt dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad nog steeds actueel en correct is.

Verzoeker meent tal van tegenstrijdigheden te bespeuren in de motivering met betrekking tot het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat de verwerende partij enerzijds wijst op het feit dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 achteruit is gegaan, zowel het aantal burgerslachtoffers als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is en ook burgers zonder specifiek profiel het slachtoffer zijn van aanslagen, maar anderzijds alle gegevens naast zich neerlegt en stelt dat er geen gevaar is voor verzoeker. De Raad stelt vast dat verzoeker bepaalde elementen uit de veiligheidsanalyse licht en deze plaatst tegenover de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, die evenwel werd bereikt met inachtneming van het geheel van de elementen. Hoewel uit het hoger vermeldde rapport van UNHCR van 19 april 2016 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, blijkt anderzijds dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Cijfers aangaande het aantal conflict-gerelateerde slachtoffers in Afghanistan, zoals weergegeven in het rapport van UNAMA waarnaar verzoeker verwijst, tonen niet aan dat het geweld overal verspreid is en er geen veilige regio's meer te onderscheiden zijn. In zoverre verzoeker zich in dit verband beroept op een reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken, dient te worden opgemerkt dat een door de overheid versterkt reisadvies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoeker kan zich er dan ook niet dienstig op beroepen om bovenstaande veiligheidsanalyse te ondergraven.

Wat betreft Jalalabad, blijkt uit de door de verwerende partij bijgebrachte informatie dat het geweld in deze stad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel en er zich de laatste jaren een patroon aftekent van complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile'-doelwitten. Het loutere gegeven dat daarbij soms ook burgers zonder specifiek profiel gewond of gedood worden, doet daaraan geen afbreuk. Uit de algemene informatie over de actoren die betrokken zijn in het conflict in Afghanistan en de algemene informatie over mensenrechtenproblemen in Afghanistan, kan niet besloten worden dat er thans voor burgers in de stad Jalalabad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet bestaat.

De recente veiligheidsincidenten in Jalalabad dateren overigens van vóór de door verwerende partij bijgebrachte update van 14 december 2016 en doen hieraan dan ook geen afbreuk.

Waar verzoeker een lijst bijbrengt van personen die gestorven zijn bij een volksopstand in het district Koot (stuk 14 bij het verzoekschrift) en een brief van een Afghaanse man wiens zonen werden vermoord bij gevechten tegen IS (stuk 15 bij het verzoekschrift), moet worden opgemerkt dat hieruit evenmin blijkt dat er thans voor burgers in de stad Jalalabad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet bestaat.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn dorp slechts op 11 km van Jalalabad ligt (stuk 13 bij het verzoekschrift) en de taliban hem gemakkelijk zouden weten te vinden, dient hij gewezen te worden op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven, zodat de nabijheid van de taliban niet als beletsel voor zijn vestiging in Jalalabad in aanmerking kan worden genomen.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...)Wat betreft de mogelijkheden van u en uw bredere familie om in uw levensonderhoud te voorzien, stelt het CGVS vast dat u een gezonde man van beroepsleeftijd bent, het Pashtou machtig, dat u kan lezen en schrijven (CGVS p. 10, 11), u enige kennis van het Engels bezit (CGVS p. 5, 11 CGVS), en initiatiefrijk en zelfredzaam genoeg bent om tot tweemaal toe de illegale reis van Afghanistan naar Europa te maken (CGVS p. 4 – 6). Ook geeft u aan sinds 2004 gewerkt te hebben in de winkel van uw vader (CGVS p. 11), waardoor u als een ervaren verkoper beschouwd mag worden. Omdat bovendien aan uw relaas en de bijhorende gedwongen sluiting van deze winkel geen geloof gehecht kan worden, kan er van worden uit gegaan dat deze winkel nog steeds eigendom is van uw familie (CGVS p. 11) en tot op heden draaiende blijft. Ook hebt u verschillende familieleden in Europa, broers en een schoonbroer, waarmee u nog minstens sporadisch contact onderhoudt (CGVS p. 4, 8, 9), en waarvan verwacht kan worden dat zij uw wijde familie ondersteunen door het opsturen van geld. Uit het feit dat u genoeg middelen tot uw beschikking had om op eigen kosten tot in Griekenland, dan terug naar Afghanistan, dan naar België te reizen (CGVS p. 4 – 6, 17), blijkt ook een zekere kapitaalkrachtigheid. Deze elementen duiden erop dat u in staat zou moeten zijn om in Jalalabad in uw levensonderhoud te kunnen voorzien.

Bovendien zijn er ook aanwijzingen dat u beschikt over een sociaal netwerk in de stad en er ook een zekere bekendheid mee heeft. U gaf zelf aan dat u cursussen Engels en kaligrafie volgde in Jalalabad voor de duur van enkele maanden (CGVS p. 5), en dat uw vader een vriend heeft in Jalalabad met een warenhuis en een winkel (CGVS p. 18), wat op zich niet ongeloofwaardig is ondanks de ongeloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas. Bovendien zijn er ook aanwijzingen op verschillende facebookprofielen die wijzen in de richting van een sociaal netwerk in Jalalabad: uw vrienden A.(...) A.(...) en S.(...) K.(...) (zie nota's bij document 8, s) en aa)) geven aan te wonen en/of school gelopen te hebben aldaar, en het profiel van uw jongste kind, gelinkt aan een door u opgegeven telefoonnummer (CGVS p. 10), kent ook vrienden die wonen en studeerden in Jalalabad (zie stukken toegevoegd aan het dossier), vrienden van de familie dus. Uw familie is met andere woorden geen vreemde aan deze stad.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. (...)"

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF